

SUNG TEXTS Original + translations

Maria, schone vrouwe – middelnederlands
English translation: Matthias Havinga/Wouter Havinga

Maria, schone Vrouwe, Maria, Maget soet
 in Du is min vertrouwe, Ghi sijt so eeuwich
 goet!
 Ghi sijt so rein so schone Maria onbevlekt.
 Ghi waert doch Jesu wone en blevet
 ongherept.
 Dies bidde ic om seghen en hulpe int
 verschiet.
 Toont Ghi dan onse wegghen, wie dwalen seker
 niet.

Mary, fair Lady, Mary, sweet Virgin,
 in You I trust, You are so everlasting good!
 You are so pure, so beautiful, immaculate
 Mary.
 You were the home of Jesus and stayed
 unspoiled.
 Therefore I ask your blessing and help for the
 future.
 Show us the way, we certainly will not stray.

Miroir de Peine – Henri Ghéon (1875-1944)
Nederlandse vertaling: Clemens Romijn
English translation: Matthias Havinga/Wouter Havinga

1. Agonie au jardin
 Ses compagnons endormis dans l'ombre;
 Son Père au ciel et se refusant;
 Un vide affreux où l'amour succombe;
 Pas un oiseau dans l'arbre tremblant...
 N'y a-t-il donc que Jésus qui veille
 Dans la prison d'une nuit sans fin?
 Qu'un abandon, le sein? Qu'une oreille
 En vain tendue aux voix du matin?
 Dans sa maison, la fenêtre ouverte
 Sur la colline qui fut si verte
 À contempler, au temps du bonheur,
 La Mère aussi souffre l'agonie
 Du Fils absent que son Père oublie
 Et doit garder pour elle ses pleurs.

1. Doodsangst in de tuin
 Zijn leerlingen zijn in slaap gevallen in de
 schaduw
 Zijn Vader in de hemel die zich afkeert.
 Een afschuwelijke leegte waaronder de liefde
 bezwijkt,
 Geen vogel in de sidderende boom.
 Is er dan alleen Jezus die waakt, gevangen in
 een nacht zonder einde?
 Is er alleen zijn verlatenheid?
 Alleen hij die tevergeefs smacht naar de
 geluiden van de morgen?
 In haar huis, het raam geopend
 Naar de heuvel die zo groen was
 Om te zien, in tijden van geluk.
 Lijdt de Moeder ook van verre de doodsangst
 mee
 Van haar Zoon, door de Vader vergeten.
 En moet haar verdriet voor zich houden.

1. Agony in the garden
 His apostles have fallen asleep in the shadow
 His Father in heaven has turned away.
 In the terrible void love succumbs;
 The birds have abandoned the shivering tree.
 Is it only Jesus who holds vigil, prisoner of the
 endless night?
 Desolate in solitude?
 Yearning, desperately alone, for the sounds of
 the morning?
 In her house, the window open
 To the hill so green
 To contemplate, in times of happiness,
 The Mother suffers from afar the mortal fear
 Of her Son, forgotten by the Father.
 And must keep her tears to herself.

2. Flagellation
 Quand j'avais peur pour vous d'une abeille,
 D'un pli d'étoffe et de moins encore,
 Quand voletait sur vos joues, pareilles
 A l'abricot, la prune d'or.
 Si l'on m'eût dit que bientôt les hommes,
 Portant la main sur tant de beauté,
 Déchireraient avant son été
 Le fruit parfait promis à l'automne,
 J'aurais caché au fond de mon sein
 Le bien de Dieu qui est tout mon bien
 Et j'aurais pris sur moi sa torture...
 Est-ce justice que ma douleur,

Du plomb volant qui bat votre coeur
N'ait que l'écho, mais non la blessure?

2. Geseling

Ooit was ik bezorgd om u vanwege een bij
Om een vouwtje in uw kleet en om nog
minder.
In de tijd dat op uw wangen,
Abrikozen gelijk, het gouden waas oplichtte.
Als men toen gezegd had dat weldra de
mensen,
Hun hand opheffend tegen zoveel schoonheid,
Vóór de bloei de vrucht zouden vernietigen
die zo volmaakt beloofde te zijn in de herfst.
Dan zou ik diep in mijn binnenste hebben
verborgen
de gave van God die mijn alles is,
en ik zou zijn kwelling op mij genomen
hebben...
Is het rechtvaardig dat mijn smart
Van de striemende gesel die uw hart treft
Slechts de echo, maar niet de wond is?

2. Flagellation

Once I was concerned for you because of a
bee
A crease in your cloth or even less.
On your cheeks flowered,
Like apricots, the golden sheen.
If then it had been said that soon the people,
Would raise their hand against such beauty,
Destroy the fruit before its fruition, that
promised to be perfect in autumn.
I would have hidden deep in my soul
The gift of God, my all,
And taken upon me his vexation...
For is it just that of this pain,
The sting of the scourge striking your heart,
I suffer but the echo, and not the wound?

3. Couronnement d'épines

Mères, mes soeurs, dites-moi quel rêve
N'aura pas fait pour son nouveau-né,
En le berçant une ronde aux lèvres,
La mère heureuse en sa pauvreté?
Si j'ai péché contre la sagesse
En couronnant votre front de fleurs,
Faut-il, mon Fils, que tant de tendresse
Vous ait valu tant de déshonneur?
O faible Prince, où sont vos conquêtes?
Un rond d'épines étreint votre tête;
Un roseau sec tremble entre vos doigts...

Je veux, du moins, sous ce pauvre règne,
Humilier mon rêve qui saigne
Et de mes maux Vous faire le Roi...

3. Doornenkroon

Moeders, mijn zusters, zeg mij, welke droom
Zal de gelukkige moeder in haar armoede
Niet voor haar pasgeborene gedroomd
hebben,
Hem wiegend met een wijsje op de lippen?
Als ik tegen de wijsheid heb gezondigd door
uw hoofd met bloemen te kronen,
Moet dan, mijn Zoon, zoveel tederheid voor u
Op zoveel schande komen te staan?
Ach zwakke Prins, waar zijn uw
overwinningen?
Een doornenkrans omklemt uw hoofd, een
dorre rietstengel beeft in uw vingers...
Laat ik maar bij zo'n schamel koningschap
Aan mijn droom die verwond is,
Een bescheidener plaats geven
En U van mijn smarten de Koning maken...

3. Crown of thorns

Mothers, my sisters, tell me, which dream
Would the happy mother in her poverty
Have dreamt, cradling her newborn,
A lullaby on her lips?
If I have sinned against wisdom by crowning
your head with flowers,
Should then, my Son, such tenderness for you
Cause so much disgrace?
Oh weak Prince, where are your victories?
A crown of thorns clutches your head, a
withered reed trembles in your fingers...
I should with such a paltry kingdom
Give my wounded dream
A humbler place
And exalt You as King of my sorrows...

4. Portement de croix

Je veux le voir en n'être point vue;
C'est déjà trop pour lui d'une croix!
Dans cette foule, comme perdue,
Si je défaille, Ah! Soutenez-moi!
Rien qu'une femme parmi des femmes:
Il ne meurt pas pour moi, mais pour tous.
Oubliez-moi, mon Fils, et mes larmes
Couleront mieux sur eux et sur vous.
Une autre donc essuiera sa face;
Une autre donc baisera la trace
Des pieds saignants; un autre prendra

Le bois pesant de sur son épaule...
Et quant à moi, la Mère, mon rôle
Est de tomber quand Il passera.

4. *Kruisdraging*

Ik wil hem zien, en vooral niet gezien worden;
Eén kruis is al teveel voor hem!
Als ik, als verloren in die menigte bezwijk,
Ach! Ondersteun mij dan!
Slechts een vrouw onder de vrouwen ben ik:
Hij sterft niet voor mij, maar voor ons allen.
Vergeet mij, mijn Zoon, en mijn tranen zullen
beter stromen om hen en om u.
Een ander zal dus zijn gezicht afvegen
Een ander zal kussen het spoor van zijn
bloedende voeten;
Een ander zal het zware hout van zijn
schouder afnemen
En wat mij als de Moeder betreft, mijn rol is
neer te vallen wanneer Hij voorbij zal komen.

4. *Carrying the cross*

I wish to see him, but surely not be seen;
One cross is already too much for him!
If I collapse, lost in the crowd,
Ah! Support me then!
Merely a woman amongst women am I:
He does not die for me, but for us all.
Forget me, my Son, so my tears will flow the
better for them and for you.
Then another shall wipe his face
Another kiss the trail of his bleeding feet;
Another relieve him of the heavy wood on his
shoulders
And as for me, the Mother, let me collapse as
He moves past.

5. *Crucifixion*

Avec ma pauvre plainte de mère,
Que suis-je là devant, mon Aimé?
Un Dieu qui meurt... Oui! le grand mystère!
Je vois un Fils, qui me va quitter.
Qu'aucun rayon d'en haut n'adoucisce
Une douleur que toute je veux:
A ma douleur je fais sacrifice
De la Divinité de mon Dieu.
Il voit mes pleurs et me les pardonne.
J'accepterai l'enfant qu'il me donne
A consoler dans notre maison...
Mais c'est trop peu pour tenir sa place:
Entre mes bras qui plus ne l'embrassent
Tous ses enfants, les hommes viendront.

5. *Kruisiging*

Met mijn schamele moederklacht,
Wat betekenen ik daar, mijn Geliefde?
Een God die sterft ... Ja! Het grote mysterie!
Ik zie een Zoon die van mij heengaet.
Laat van omhoog geen enkele lichtstraal het
lijden verzachten, dat ik volledig wil dragen!
Aan mijn lijden offer ik
de Goddelijkheid van mijn God.
Hij ziet mijn tranen en vergeeft ze me.
Ik zal het kind ontvangen, dat hij mij
Als troost geeft, in ons huis...
Maar het is te weinig om zijn plaats in te
nemen;
In mijn armen, die hem niet meer omhelzen
Zullen al zijn kinderen, de mensenkinderen,
komen.

5. *Crucifixion*

What could I be for you there, my Love,
With my poor maternal lament?
A God who dies...Yes! The great mystery!
I see a Son who departs from me.
Let no ray of light from above soothe the
suffering, that I want to carry in full!
I sacrifice to my suffering
the Divinity of my God.
He sees my tears and forgives them.
I will accept the child he gives me
As comfort, in our home...
But it is too little to take his place;
In my arms, that no longer embrace him
Will come all his children, the children of men.

Magna res est amor – Thomas à Kempis
(1379/80-1471)

French text 'Hymne' Rosy Wertheim –
Donemus edition
Nederlandse vertaling – Donemus-uitgave
English translation – Aloysius Croft

Magna res est amor, magnum omnino bonum,
Quod solum leve facit omne onerosum,
Et fert aequaliter omne in aequale.
Nihil dulcius est amore, nihil fortius,
Nihil altius, nihil latius, nihil jocundius,
Nihil plenius nec melius in coelo et in terra.
Quia amor ex Deo natus est, nec potest,
Nisi in Deo, super omnia creata quiescere.
Magna res est amor, magnum omnino bonum,
Quod solum leve facit omne onerosum,

Et fert aequaliter omne in aequale.

Hymne

Ommente est l'amour
 Quel pluche trésor
 Les fardeaux seul il allège
 Et reste serein dant les destins contraires
 Et sans peine porte toute peine adoucit toute
 amertume
 Où trouver chose plus douce?
 Plus forte, plus grande, plus sublime
 Plus riche, plus belle sur terre ou dans les
 cieux?
 Car l'amour en Dieu seul, prend source.
 Il peut seul de tout l'univers reposer en Dieu.

De liefde is iets groots

De liefde is iets groots
 ja een kostelijk goed
 Omdat zij alleen, al het zware licht maakt
 en al het oneffens gelaten opneemt.
 Zonder moeite draagt zij alle moeite
 en al het bittere maakt zij zoet.
 Niets is zoeter dan de liefde,
 niets sterker, niets hoger, niets wijder, niets
 rijker,
 niets beter in hemel of op aarde.
 Want de liefde is uit God geboren
 En kan alleen boven al het geschapene rusten
 in God.

Love is an excellent thing

Love is an excellent thing, a very great
 blessing,
 It makes every difficulty easy,
 and bears all wrongs with equanimity.
 Nothing is sweeter than love, nothing
 stronger,
 Nothing is higher or wider; nothing is more
 pleasant,
 Nothing is fuller, and nothing is better in
 heaven or on earth,
 for love is born of God and cannot
 rest except in God, Who is above all created
 things.
 Love is an excellent thing, a very great
 blessing,
 It makes every difficulty easy,
 and bears all wrongs with equanimity.

La Sainte Face – Paul Claudel (1868-1955)

*Nederlandse vertaling – Matthias
 Havinga/Corrie Minnigh
 English translation – Françoise Webb*

Tu ne saurais effacer de ton coeur une
 certaine image
 et cette image n'est autre que celle imprimée
 sur de linge de la Véronique
 C'est une face fine et longue et la barbe
 entoure le menton d'une triple touffe
 L'expression en est si austère qu'elle effraie, et
 si sainte, que le vieux péché en nous organisé,
 frémit jusque dans sa racine originelle.
 Et la douleur qu'elle exprime est si profonde
 qu'interdits,
 nous sommes comme des enfants qui
 regardent pleurer, sans comprendre, le père: il
 pleure!
 Tu voudrais en vain, ô Ivors, déployer devant
 ces yeux la gloire et l'éclat de ce monde.
 Ces yeux qui, en se levant, d'un regard ont
 créé l'Univers sont maintenant baissés et de
 sévères larmes en descendent; du front
 suintent des gouttes de sang.
 Mais considère, ô mon fils, la bouche de ton
 Dieu, la bouche, ô mon fils, du Verbe.
 Quelle amertume elle savoure, quelle parole à
 elle même ineffable elle goûte.
 Car les lèvres au coin droit s'entr'ouvrent en
 un sourire atroce.
 Comme il pleure de tout son être, laissant
 échapper la salive comme un enfant!
 Il n'y a point de pain pour nous, ô mon fils,
 tandis qu'il nous restera cette douleur à
 consoler.
 C'est la douleur du Fils de l'Homme qui a voulu
 goûter et revêtir notre crime.
 C'est la douleur du Fils de Dieu de ne pouvoir
 présenter à son Père tout l'homme dans le
 mystère de l'Ostension.

Het heilige gelaat

Je kon een bepaald beeld niet uit je hart
 wissen
 en dat beeld is niets minder dan wat gedrukt
 staat op het doek van Veronica.
 Het is een fijn gezicht en langwerpig
 en de baard omgeeft de kin met plukjes haar
 aan drie kanten.
 De uitdrukking ervan is beangstigend streng
 en zo heilig, dat de oude zonde, gevestigd in
 ons, beeft tot in haar diepste wortel.

En de pijn die ze uitdrukt is zo diep dat wij
onthutst zijn als een kind
dat, zonder het te begrijpen, vader ziet huilen:
hij huilt!
Je zou tevergeefs, o Ivors, voor zijn ogen
willen ontvouwen
de glorie en glans van deze wereld.
Die ogen hebben, omhoog kijkend, met één
blik het Universum geschapen,
maar zijn nu neergeslagen, en dikke tranen
stromen eruit neer;
van het voorhoofd sijpelen druppels bloed.
Maar kijk, o mijn zoon, naar de mond van
jouw God,
de mond, o mijn zoon, van het Woord.
Welk een bitterheid proeft ze, welk woord, op
zichzelf onuitspreekbaar, smaakt ze.
Want de lippen openen in de rechterhoek half
in een gruwelijke glimlach.
Hoe huilt hij met heel zijn wezen, kwijlend als
een kind!
Er is geen brood voor ons, o mijn zoon,
zolang deze smart door ons verlicht moet
worden.
Het is de smart van de Mensenzoon die onze
misdad heeft willen proeven en op zich
nemen.
Het is de smart van de Zoon van God, die zijn
Vader niet de hele mensheid heeft kunnen
aanbieden
in het mysterie van de Elevatie.

The sacred face

You could not erase a certain image from your
heart
and this image is none other than the one
imprinted upon Veronica's veil.
It is a face, thin and long, and the beard of
three tufts surrounds the chin.
Its expression is so austere that it frightens,
and so holy,
that the old sin established in us
Quivers down to its original root, and the pain
it expresses is so deep
That bewildered, we are as children lacking
understanding watching the father cry, he
weeps!
that, without understanding, sees the father
cry: he cries!
In vain, O Ivors, you wish to display before
these eyes
the glory and the brilliance of this world.

These eyes that with one glance created the
Universe,
are now lowered, and with heavy tears falling;
Drops of blood sweat from the forehead.
But consider, O my son, the mouth of your
God,
the mouth, O my son, of the Word.
What bitterness it savors, what Word,
ineffable to its very self, it tastes,
For the lips on the right corner part into a
ghastly smile.
How he cries with his whole being, letting
saliva fall like a child!
There is no bread for us, O my son,
while we have this sorrow to soothe.
It's the sorrow of the Son of Man who wanted
to taste and put on our crime.
It's the pain of the Son of God,
Unable to present the whole of humanity to
his Father
in the mystery of the Elevation.

Vrijheid – Jan Engelman (1900-1972)
*English translation – Matthias
Havinga/Wouter Havinga*

Vrijheid, vouw Uw vleugels open
tegen 't blinkende azuur,
laat Uw licht de mensheid doopen
na haar donkerste tortuur.
Al wie lijden, al wie klagen
Worden bij Uw aantocht stil,
Uw gericht deed alles dragen:
Vrij is wie het wezen wil.

Vrijheid, nimmer kan gedijen
wie Uw recht met voeten treedt,
al de leugens der onvrijen
scheuren niet het waarheidskleed.
Aan het eind der wilde vlagen
maakt Uw ster den hemel stil,
Uw gericht deed alles dragen:
vrij is wie het wezen wil.

Freedom

Freedom, unfold your wings
to the glimmering azure,
may Your light baptize mankind
after her darkest torment.
All who suffer, all who lament
Will grow quiet at Your arrival,
Through Your judgment we endured all:

Free are those who wish to be.

Freedom, never will they thrive
 who trample your justice,
 the lies of the unfree
 cannot tear the cloth of truth.
 At the end of all wild gusts of wind
 Your star soothes the heavens.
 Through Your judgment we endured all:
 Free are those who wish to be.

Drie Geestelijke Liederen – Jan Luyken (1649-1712)

English translation - Raymond Mabry

I. Van Jesus de ware ruste

Al ruyschen alle woude;
 Al bruyst het wilde meer,
 Al beeft het al van donder,
 Al straald de bliksem neer,
 Mijn hert blyft sonder vreesen
 In sijn wezen.

Als Jesus sich in 't herte,
 Te ruste heeft geset,
 Laat eens een onweer komen,
 Dat dese rust belet;
 Al 't quaat versmeld in vreesen
 Voor sijn wesen.

Het kan ons niet verschrikken,
 Al wat van buyten woeld,
 Wanneer men maar van binnen,
 Die schoonste ruste voeld;
 Die schoonste rust van binnen
 Kan 't verwinnen.

O menschen woud gy leeren,
 Waar in u heyl bestaat,
 't Is hier in dat gy weelden,
 En aartsche rijkdom haat;
 En dat gy tragt te winnen
 Rust van binnen.

II. Lied tot alle vermoeyde zielen

Daar is een bron ontsprongen
 Van liefden in Gods thron,
 Uyt 's Vaders hert gedrongen,
 Gegoten door den Soon;
 Hy weld en straald, en vloeyd soo schoon
 Den geest vaard uyt den hoogten,

Om 't dorstig hert te noôn.

Komt al tot my ô menschen,
 Komt al die dorstig sijn,
 Ik ben na 's geestes wenschen,
 Een levende fonteyn;
 Komt al tot my, en drinkt om niet,
 Dit is het eeuwig leven,
 Dat uyt mijn wonden vlied.

Ik ben voor uwe sonden,
 Als water uyt gestort,
 En als een druif bevonden,
 Die uytgewrongen werd,
 Dit is den loon van al mijn smert,
 Dat gy maar komt genieten,
 Dat U geschonken werd.

Wie van mij heeft gedronken,
 Die dorst altyd na mijn;
 Mijn Vader heeft geschonken
 Sijn alderbeste Wijn.
 Wie die versuimt, blijft in den dood;
 En mist het eeuwich leven.
 Die schaad is al te groot.

Nu wild niet langer beyden,
 O ziel, treed' aan, treed' aan,
 Eer d'aangename tyden
 Des Heeren ons ontgaan:
 Geloof zy God in eeuwigheyd,
 Die sulken bron des levens,
 De ziele heeft bereyd.

III. Air

Droom is 't leven, anders niet;
 't Glijt voorby gelijk een vliet,
 Die langs steyle boorden schiet,
 Zonder ooyt te keeren.
 D'Arme mensch vergaapt sijn tijt,
 Aan het schoon der ydelheyd,
 Maar een schaduw die hem vlijt,
 Droevig! Wie kan 't weeren?
 D'Oude grijse blijft een kint,
 Altijd slaap'rig, altijd blind;
 Dag een uure,
 Waart, en duure,
 Word verguygelt in de wind,
 Daarmee glijt het leven heen,
 't Huys van vel, en vlees en been,
 Slaat aan 't kraaken,
 d'Oogen waaken,

Met de dood in duyster heen.

I. The true peace of Jesus

When all the woods are rustling;
And loudly roars the lake,
When thunder trembles all things
When lightning streaks the sky,
My heart is without fear
When in His presence.

When Jesus in the heart
Has set Himself at rest,
And a fierce tempest comes
To intrude upon the heart,
Then will all evil flee in fear
Of His presence.

When all around is surging
It cannot frighten
For then one feels only
A beautiful inner peace,
That beautiful inner peace
Which conquers all.

O brother if you would learn
Wherein salvation is found,
It is in this:
Man must his earthly riches forsake
And always strive for inner peace,
Peace from within.

II. A song for all weary souls

There is risen a well
Of love in God's throne
Forced from the Father's heart
And poured by the Son,
It wells and sparkles and streams with glory,
His spirit from above comes down
To greet the longing soul.

Come unto Me, O people
All you that thirst, come
I am the living fountain,
Your spirit to fulfil.
Come unto Me, drink freely,
It is eternal life
That flows from My wounds.

For your sins I am
Like water poured over them
And like a grape,
Like a grape pressed into wine

This is reward of all My pain,
That here you might come to enjoy
What has been given you.

He who has tasted this cup
Shall always thirst for Me;
My Father has given
The best of His own wine
Who fails this shall remain in death,
Denied eternal life,
His shame far too great.

Now suffer no longer,
O soul, draw near
Before the Father's blessings
From above escape us:
Then praised be God eternally,
Who has given such a source
Of life for the soul

III. Air

Life is a dream, nothing else,
It passes away like a stream,
Its course bound between steep banks
Which it cannot alter.
Sinful man wastes his time,
Vanity's beauty in his grasp,
A mere shadow flatters him.
Piteous! Who can change it?
The old gray man stays a child,
Always sleepy always blind;
Days and hours
All that endures
Will be scatter'd with the wind,
When his life glides away.
This house of skin, of flesh and bone
Starts to creak,
And eyes are waking
In a darkness with death.